קדמו וכנסו אין מוציאין מידם. מר״י דווקא משום דשמא לא פגע באחות זקוקתו אבל אי ולאי הוה (ב) זקוק להוליא אף על גב דגבי שומרת יבם שקדם אחיו את אחותה (לקמן דף מא.) אין מדרבנן באייה. ויבומי כרישא נמי לא דלמא לא זו היא יבמתו וקפגע באחות זקוקתו דהויא כאחתו: **היו לו שניס אחד חולץ.** מחלה לאחת והשני אם רצה ליבם לשניה ליבם מיבם דאם זו יבמתו שפיר ואם אחותה היא לא קפגע באחות זקוקתו דחליצה אפקעה ליה: **קדמו וכנסו.** קודם שנמלכו בבית דין: **אין מוציאין מידם.** דבל חד וחד אמר אנא שפיר נסיבי. ואי נמי הוה איפכא שהראשון ליבום כגם באחות זקוקתו הויא שעמא ודאי הויא אסירא ומשבא אחיו ויבם השניה שהיא יבמתו פקע זיקה מאידך למפרע: **שניס שקדמו כ׳ אחיותן.** והם נכריס: **זה חולץ לשתיהן וכו׳.** דבל חד וחד מינייהו אסור ליבומי דדלמא באחות זקוקתו פגע: **היחיד חולץ לשתיהן.** כדפרישית לעיל שאי אפשר לו ליבם לא קודם חליצה משום אחות זקוקתו ולא לאחר חליצה משום אחות חלילה ליפיק הואיל ואסור ליבם יחלוץ תחלה לשתיהם כדי להוציא אותה שהיא יבמתו מאיסור יבמה לשוק: **והשניס אחד חולץ.** לאפקועי זיקה מאחיו אם זו היא יבמתו ותשתרי אחותה לשני ממה נפשך אם יבמתו היא שפיר ואם אחותה היא קפקעה זיקת היבמה מיניה בחליצת אחיו: **אחיו של זה מייבם חלוצתו של זה.** ממה נפשך אם זו יבמתו שפיר נסיב שהרי אחיו לא חלץ לזו אלא לאחותה שלא היתה יבמתו ואיהי כלום ואי לאו יבמתו שפיר נסיב נכרית דאי משום אחות זקוקתו ליבא שהרי חלץ אחיו לאחותה שהיא יבמתו ופקע זיקה ואי משום יבמה לשוק הרי חלצה זו מן היחיד שהוא אח בעלה[ה]: **קדמו שניס.** אחין של אחד וחלצו לשתיהן משום דלא קדמו אי זו היא יבמתו: **לא ייבמו השניס.** אחיס האחרים זה את זו וזה את זו דקמא דנסיב ליבא למימר זו היא אחות זקוקתו אלא אחד חולץ תחלה לאחת ואחד מייבם לשניה ממ״נ אם יבמתו היא שפיר ואי לאו יבמתו היא באחות זקוקתו לא פגע שהרי חלץ אחיו ליבמתו ויבמה לשוק נמי ליבא שהרי היא חלוצה מאחי בעלה: **ואם קדמו.** אלו שניס האחרונים וכנסו אחר חלילת השניס הראשונים ולא באו לימלך לב״ד אין מוציאין מידם כדפרישית שאין כאן אלא ספק איסור אחות זקוקה בנשואין הראשונים דליבא למימר קמא דנסיב יבמתו היא ושפיר נסיב ובתרא נמי שפיר נסיב נכרית ואי נמי הוה איפכא דקמא פגע באחות זקוקתו כיון שבא שני ויבמה פקע זיקתה מאחיו והותרה לו לאשתו ואיסורא דעבד עבד: **גמ׳ שמעת מינה קדושין שאין מסורים לביאה.** שאין סופן לבא לידי ביאה. דקס״ד דמתניתין בשלא הוכרו בשעת קדושין לא הוה ידע הי מינייהו כגון דאמר הרי אחת מכס מקודשת לי ועשו שתיהן שניה לקבל קדושין וקדושין אלו אין סופן לביאה דבל חדא קיימא עליה בספק אחות אשה ומדקתני נותן גט לזו וגט לזו מבלל דחדא מיהא מקודשת ומשום ספיקא דלא ידע הי מינייהו בעי למיתב גט לתרווייהו אלמא קדושין הן ופלוגתא דאביי ורבא היא בקדושין: **שהוכרו.** בשעת קדושין ויודע היה את מי מקדש הלבך מסורים לביאה ניהו ומלו קדושין: **ואינו יודע.** אין יודע משמע לא נודע הדבר מעולם: **ומאי קמ״ל.** מתניתין פשיטא דתרווייהו בני גיטא דלא ידע הי מינייהו: **סיפא איצטריכא ליה.** דקתני אחד חולץ ואחד מייבם וקא שמעינן דוקא מיחלץ חד והדר יבומי אידך נמשך כדפרישית לעיל: **אבל יבומי.** חד בריש״א והדר מיחלץ שני לאידך לא דקמא דייבם דלמא פגע באחות זקוקתו: **היינו רישא.** דהא אשמעינן בריש״א היו לו שניס אחד חולץ ואחד מייבם: **מהו דתימא.** הבא לא ליבם כיון דחד מינייהו יש לו אח יחידי לגזור תרי אחי דלא ליבם חד מינייהו אטו דהוא אח שאין לו אח שני ואתי למפגע באחות זקוקה אח שאין לו אח שני ואתי למפגע באחות זקוקה אח שאין לו אח שני ואתי למפגע באחות זקוקה